

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/39/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620200215
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8620200215.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D., právne zastúpený advokátom JUDr. Ambróz Motyka, so sídlom Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov proti žalovanej E. D., F., D. D. C. X, XXX XX G., H.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., so sídlom Vajnorská 21A, 831 03 Bratislava, IČO: 46 759 875, o náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv vo výške 5.000,- Eur – trovy konania, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník, č.k. 4C/10/2020-213 zo dňa 09. marca 2023 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bardejov, č.k. SK-4C/10/2020-279 zo dňa 22. mája 2024, takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok v spojení s opravným uznesením v napadnutom výroku V. o trovách konania tak, že žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnom skončení veci samostatným uznesením.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnom skončení veci samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením rozhodol tak, že:

„I. Konanie v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.500,-eur zastavuje.

II. Návrh žalovanej na spojenie vecí zamieta.

III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110,-eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. V časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 390,-eur žalobu žalobcu zamieta.

V. Žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 11 až § 16, § 52, § 100 ods. 1, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, čl. 10 ods. 2, 3 Listiny základných práv a ľudských slobôd, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 19 ods. 2, 3, čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Charta základných práv Európskej únie, Zmluva u fungovaní Európskej únie, § 9 ods. 1, § 56 ods. 3

zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, § 1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2, § 8 ods. 1, 2, 9, 10, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 12 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, § 2 písm. u) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 19 písm. b), d), § 20, § 42, § 145 ods. 2, 3, § 146 ods. 1, § 166 ods. 1, § 193, § 255 ods. 1, 2, § 257, § 262 ods. 1, 2, § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 2 ods. 2, § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa XX.XX.XXXX našiel C. D. v D. za budovou na I. J. K. XX, v ktorej sídli značková predajňa E. D., F. v neuzamknutom priestore určenom na skladovanie papierového odpadu, medzi papierovým odpadom aj archívnu krabicu, v ktorej sa nachádzalo množstvo originálnych písomností s osobnými údajmi zákazníkov spoločnosti E. D., F., vrátane originálu písomností označených ako „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty“ zo dňa 20.04.2012 a „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“ zo dňa 22.08.2012 na ktorých sa nachádzali osobné údaje žalobcu, ale aj originály písomností s osobnými údajmi ďalších zákazníkov (klientov) žalovanej. Nebolo tiež sporné, že predmetná archívna krabica s nájdenými písomnosťami bola ako dôkazný materiál odovzdaná C. D. advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, ktorý bol splnomocnený právnym zastupovaním vo veci neoprávneného zásahu do súkromného života dotknutých osôb v súvislosti so spracovávaním osobných údajov spoločnosťou E. D., F.. Zo záznamu E. L. M. N. O. D., odbor poriadkovej polície, E. E. M. N. D. zo dňa 20.02.2017 vyplýva, že H. I. ako vedúci predajne žalovanej v D. podal oznámenie o priestupku proti majetku z dôvodu, že dňa 20.02.2017 v čase o 11.00 hod. zistil, že zo skladu, ktorý sa nachádza hneď za predajňou bol ukradnutý jeden igelitový mech o objeme 60 litrov, ktorý bol plný tlačív s osobnými údajmi ich klientov a tento bol určený na skartovanie. Tieto tlačivá si v sklade naposledy všimol ešte dňa 25.01.2017, kedy boli tlačivá s mechom uložené na podlahe. Krádežou tlačív a mecha bola pre spoločnosť žalovanej spôsobená škoda vo výške 2,- Eur. Z listu E. M. O. D. zo dňa 30.03.2017 vyplýva, že vykonaným objasňovaním bolo zistené, že v predmetnej veci krádežou tlačív, ktoré boli voľne uložené v igelitovom vreci v sklade za predajňou E. D., F. P. J. I. O. D., nedošlo k spáchaniu priestupku proti majetku, nakoľko podozrivý C. D. nájdením a následným prisvojením si predmetných tlačív z neuzamknutého skladu spoločnosti nespôsobil žiadnu majetkovú škodu, čo vylučuje naplnenie skutkovej podstaty priestupku proti majetku, avšak vzniklo podozrenie z porušenia zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov, v zmysle ktorého za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá prevádzkovateľ, v predmetnej veci spoločnosť E. D., F., preto vec bola odovzdaná Úradu na ochranu osobných údajov. Z Rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov SR zo dňa 16.08.2017 vyplýva, že spoločnosť Q. D. ako sprostredkovateľ porušil ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 zákona tým, že pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti E. D., F. nepostupoval s náležitou starostlivosťou, pričom tieto boli uložené v archívnej krabici a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa E. D., F. O. D.. Úrad neuložil uvedeným rozhodnutím spoločnosti Q. D. opatrenie na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku, keď konštatoval, že sprostredkovateľ v priebehu konania preukázal plnenie povinností vyplývajúcich mu z ustanovení zákona a následne po bezpečnostnom incidente nanovo prijal bezpečnostné opatrenia a tým uloženie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku už nebolo v danom prípade dôvodné a účelné. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 uložil sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti Q. D. za porušenie povinností v súvislosti s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a v súvislosti s likvidáciou dokumentov pokutu vo výške 5.000,- Eur. Toto rozhodnutie bolo na základe rozkladu potvrdené rozhodnutím predsedníčky Úradu na ochranu osobných údajov SR zo dňa 09.03.2018. Administratívne konanie (konanie o ochrane osobných údajov) na základe podnetu spoločnosti E. D., F. proti advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi bolo rozhodnutím Úradu na ochranu osobných údajov SR zo dňa 08.09.2017 zastavené. Rovnako bolo zastavené aj administratívne konanie voči žalovanej a to rozhodnutím Úradu na ochranu osobných údajov SR zo dňa 23.08.2018, v ktorom bol navrhovateľom C. D.. Zo žiadosti o znovupripojenie SIM karty zo dňa 20.04.2012 a zo žiadosti o vydanie novej SIM karty a potvrdenia o jej prevzatí zo dňa 22.08.2012 bolo zistené, že tieto listiny obsahovali osobné údaje žalobcu v rozsahu: meno a priezvisko, adresu bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo a vlastnoručný podpis. Tieto listiny s osobnými údajmi žalobcu boli neodborne odložené v archívnej krabici v sklade za tovarom značkovej predajne žalovanej v D. spoločne s ďalšími originálnymi listinami klientov žalovanej do 09.02.2017.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po oboznámení sa s obsahom všetkých vyjadrení strán a na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti žaloby a čiastočnej nedôvodnosti žaloby. V prvom rade dospel k záveru, že námietka miestnej nepríslušnosti nie je dôvodná, nakoľko predmetný spor je sporom o ochranu osobnosti z dôvodu zásahu do súkromia žalobcu, no tento zásah do súkromia bezprostredne súvisel s porušením ochrany osobných údajov pri ich spracúvaní žalovanou v rámci plnenia zo zmluvy o pripojení, pričom vychádzajúc aj z literatúry k zásahu do súkromia žalobcu malo dôjsť pri spracúvaní osobných údajov žalobcu a toto spracovanie osobných údajov malo základ v uzavretej zmluve o pripojení, ktorá je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou. Následne zamietol návrh žalovanej na spojenie vecí, pretože samotná totožnosť právnych zástupcov strán nestačí a pokiaľ ide o skutkový súvis, tento tu síce je, ale ide o špecifickú povahu vecí, kde v jednotlivých k spojeniu navrhnutých konaniach vystupujú rôzni žalobcovia, pričom ak predmetom sporu je nárok spájaný práve s ohrozením a sprístupnením ich osobných údajov, potom nie je možné, účelné, logické a ani hospodárne spájať konania rôznych žalobcov a vystavovať tak dané údaje ďalšiemu riziku sprístupnenia ďalším neoprávneným osobám. Ani námietku premlčania vznesenú žalovanou nepovažoval za dôvodnú, pretože za rozhodujúci dátum pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej doby považuje deň 09.02.2017, t.j. deň neoprávneného zásahu do osobnostných práv a keďže žaloba bola doručená dňa 03.02.2020, stalo sa tak pred uplynutím všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Rovnako mal súd prvej inštancie za preukázanú otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej s poukazom na judikatúru súdov Slovenskej a Českej republiky, podľa ktorej v prípade neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, ak bol spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou alebo fyzickou osobou k realizácii činností tejto právnickej či inej osoby, pričíta sa neoprávnený zásah samotnej fyzickej či právnickej osobe. Nakoľko k predmetnému zásahu došlo pri vykonávaní obchodnej činnosti žalovanej, ktorú táto zabezpečovala prostredníctvom svojich obchodných zástupcov nesie zodpovednosť za takýto zásah táto osoba. Po tom čo mal súd prvej inštancie preukázaný základ nároku aj s poukazom na rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov dospel k záveru, že v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka je primerané zaviazat' žalovanú na zaplatenie sumy 110,- Eur žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom v prevyšujúcej časti zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 390,- Eur žalobu zamietol a konanie v časti o zaplatenie 4.500,- Eur zastavil z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby. Priznanú výšku nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že pod pojem nemajetková ujma spadá ujma, ktorá nie je vyjadriteľná v peniazoch a postihuje inú ako majetkovú sféru poškodeného, teda sféru osobnostnú, pričom ani do týchto práv nie je možné zasiahnuť, či ich obmedziť s poukazom na ustanovenie § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, pričom pre priznanie takéhoto nároku stačí ak zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené Občianskym zákonníkom. Osobné údaje sú vstupnou bránou do súkromia každého jednotlivca, preto právo na ich ochranu požíva vysoký stupeň. Zároveň nie je pravdou, že žalobcovi nemohla vzniknúť ujma vo vzťahu k povahe osobných údajov o čom svedčí aj rozhodnutie Úradu pre ochranu osobných údajov, ktorým bolo rozhodnuté o uložení pokuty za tento bezpečnostný incident. Uviedol, že boli neoprávnené sprístupnené osobné údaje vrátane rodných čísiel a ďalších identifikátorov žalobcu, ktorým sa priznáva zvýšená ochrana. To, že tieto písomnosti s osobnými údajmi neboli skartované, ale naopak boli neodborne odložené v sklade za predajňou a tam boli nezabezpečené či nepovšimnuté, sú priťažujúcimi okolnosťami pri takýchto nárokoch. Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia Úradu pre ochranu osobných údajov, pričom všetky tieto osobné údaje žalobcu sú chránené právnymi predpismi vrátane Listiny základných práv a slobôd. S poukazom na to, akým spôsobom došlo k zásahu do osobných práv žalobcu, kedy súd prvej inštancie neuveril, že došlo k takémuto konaniu len z dôvodu omylu či hrubej nedbanlivosti obchodného zástupcu žalovanej ako aj vzhľadom na to, že primárnou funkciou sankcie je funkcia aj preventívna v rámci generálnej prevencie mal súd prvej inštancie za to, že je dôvodné priznať žalobcovi sumu 110,- Eur.

5. Vo vzťahu k trovám konania uviedol, že žalobca bol v základe nároku plne úspešný, preto rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100% z prisúdenej sumy. K návrhu žalovanej, aby súd aplikoval pri rozhodovaní o trovách konania § 257 Civilného sporového poriadku a náhradu trov konania žalobcovi nepriznal alebo ich aspoň primerane znížil uviedol, že nezistil dôvod na jeho výnimočnú aplikáciu. Poukázal na to, že žalovaná po celý čas, a to dokonca aj po rozhodnutiach odvolacieho súdu, kedy vo vzťahu k viac ako 70-im žalobcom už bol základ nároku potvrdený stále spochybňovala základ nároku, preto jej argumentácia neobstojí. Napokon ani po rozhodnutiach odvolacieho súdu a ani po čiastočnom späťvzataní žaloby nezmenila žalovaná svoj postoj, namietala nielen výšku, ale aj základ nároku, neponúkla mimosúdnu dohodu, či dobrovoľné plnenie do sumy 110,- Eur už právoplatne odvolacím súdom judikovanej ako výška relutárnej náhrady, nárok žalobcu v žiadnej (ani tejto) výške neuspokojila, čo samo osebe prispelo

jednak k navýšeniu trov sporu, ako aj k tomu, že v žiadnom prípade nemožno uvažovať o dôvodoch osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Ostatné tvrdenia žalovanej (neúčelnosť jednotlivých úkonov právnej služby a podobne) sa týkajú a majú priestor pri rozhodovaní o výške nároku na náhradu trov konania a tieto preto môžu byť zohľadnené v rozhodovaní vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania. K polemike strán ohľadom výšky tarifnej odmeny za úkony právnej služby preto uviedol, že táto je absolútne mimo priestoru rozhodovania o nároku na náhradu trov konania, týka sa rozhodovania o výške trov. V tomto rozsudku rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania, pričom vyjadrenie 100% z rozsahu prisúdenej sumy odzrkadľuje len skutočnosť, že žalobcovi napriek nie plnému úspechu čo do výšky nároku patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, ale samo o sebe v tomto konkrétnom prípade nič nehovorí o tom, v akej výške sa budú tieto priznávať, či podľa akého ustanovenia advokátskej vyhlášky, keďže všetko toto je vyhradené výlučne štádiu rozhodovania o výške trov konania (v prvom kroku vyšší súdny úradník, v druhom kroku, teda v prípade podanej sťažnosti stranou sporu sudca). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka rozhodne o povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobcu od tejto povinnosti.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku V. o trovách konania. Namietal, že takto formulovaný výrok o náhrade trov konania je nesprávny, pretože priznáva žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanej „z prisúdenej sumy“ a uvedená nesprávna formulácia tak eliminuje možnosť vydania zákonného rozhodnutia o výške trov konania, o ktorých bude po právoplatnosti rozsudku rozhodovať vyšší súdny úradník samostatným uznesením. Poukázal na to, že táto otázka bola už v skutkovo a právne identických veciach iných žalobcov dotknutých rovnakým bezpečnostným incidentom predmetom opakovaného prieskumu rôznych senátov Ústavného súdu Slovenskej republiky a bude tiež predmetom prieskumu Najvyššieho súdu SR. Konkrétne poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR, č.k. II. ÚS 233/2022-18 zo dňa 24.05.2022 a na uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13Co/7/2021, sp. zn. 22Co/23/2022, sp. zn. 9Co/45/2022, sp. zn. 17Co/34/2022 a sp. zn. 17Co/41/2023, v ktorých odvolací súd neakceptoval názor žalovanej, že náhrada trov žalobcu má byť priznaná „z prisúdenej sumy“. Uviedol, že doposiaľ mu nie je známe ani jedno rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým by odvolací súd výrok o trovách konania žalovanou navrhovaným spôsobom doplnil. Poukázal na to, že žalovaná podala proti výrokom o trovách konania odvolanie vo viacerých rozhodnutiach, ktoré však nemôžu byť úspešné pre jeho neprípustnosť. V konaniach o ochranu osobnosti nie je rozhodujúca výška požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, ale rozhodujúca je hodnota osobnostných práv o ochranu ktorých v konaní ide. Keďže hodnotu týchto práv nemožno vyjadriť v peniazoch je potrebné základnú sadzbu tarifnej odmeny paušalizovať pevnou sumou, čoho výrazom je znenie § 10 ods. 8 advokátskej vyhlášky. Tým, že prvoinštančný súd v napadnutom výroku o náhrade trov konania priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy, eliminoval možnosti vyššieho súdneho úradníka pri rozhodovaní o výške základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby postupovať zákonne. Uviedol, že s poukazom na doterajšiu rozhodovaciu prax prvoinštančných a aj odvolacích senátov sa napadnutý výrok o náhrade trov konania javí ako mimoriadne prekvapivé rozhodnutie a súd sa mylí, ak tvrdí, že výrok o priznaní plnej náhrady trov konania z prisúdenej sumy sám o sebe nič nehovorí o tom, v akej výške sa budú priznávať trovy a podľa akého ustanovenia advokátskej vyhlášky. Rovnako nie je pravdou, že súdna prax nie je pri výklade § 10 ods. 8 advokátskej vyhlášky jednotná, a to poukazujúc na komentár k citovanej vyhláške a na odlišné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5MCdo/7/2010. Napadnutý výrok je preto z vyššie uvedených dôvodov vecne nesprávny. Na margo žalovanej navrhovanej aplikácie § 257 Civilného sporového poriadku poukázal na výstižné odôvodnenie neopodstatnenosti takéhoto postupu. S poukazom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100% o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

7. Žalovaná sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že odvolanie žalobcu nijakým spôsobom nešpecifikuje z akého presne zákonného odvolacieho dôvodu považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti za nesprávne, preto jeho odvolanie nespĺňa z dôvodu neurčitosti obligatórne náležitosti podľa § 363 Civilného sporového poriadku. Z uvedených dôvodov má za to, že odvolanie žalobcu by malo byť odmietnuté, čo týmto aj navrhuje. Vo vzťahu k aplikácii vyhlášky pri rozhodovaní o náhrade trov konania uviedla, že sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie vyjadrenom v bode 86. odôvodnenia rozsudku, preto sa polemikou ohľadom výpočtu odmeny za

právne služby súd vôbec nezaoberal a ani sa zaoberať nemôže, lebo táto je absolútne mimo priestoru rozhodovania o nároku na náhradu trov konania. Podľa jej názoru súd prvej inštancie správne poukazuje aj na to, že pre konanie v merite veci a rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania sú bezpredmetné úvahy, ktoré patria výlučne do konania o výške náhrady trov konania. Z uvedeného dôvodu sú pre toto konanie relevantné závery Ústavného súdu SR, ktoré sa týkajú nároku na náhradu trov konania a závery týkajúce sa výšky trov a sadzby tarifnej odmeny použiteľné až v štádiu konania o výške náhrady trov konania. Zároveň poukázala na to, že v súvislosti s určením výšky trov konania budú mať obe sporové strany k dispozícii riadny opravný prostriedok pre prípad, ak by mali za to, že by súd prvej inštancie nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia vyhlášky. Žalovaná rovnako poprela tvrdenia žalobcu o rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu, pričom poukázala napr. na senáty 8Co a 14Co odvolacieho súdu, ktoré priamo vo výroku rozsudku judikovali právo na náhradu trov konania z prisúdenej sumy. Vo vzťahu k podaným odvolaniám uviedla, že mala za to, že ak sa nárok priznáva z prisúdenej sumy, je potrebné túto skutočnosť vyjadriť aj v samotnom výroku rozsudku, nielen v jeho odôvodnení. Rovnako argumentáciu žalobcu o neprípustnosti podaných odvolaní označila za právne bezvýznamnú, a to s poukazom na § 357 písm. m) Civilného sporového poriadku. V súvislosti so samotnou vyhláškou a jej aplikáciou dala do pozornosti aj právny názor Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 233/2022 zo dňa 24.05.2022. Odvolaním napadnutý výrok považuje za správny a plne korešpondujúci s príslušným ustanovením Civilného sporového poriadku. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku ako vecne správny potvrdil a zároveň aby jej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. Žalobca sa k podanému vyjadreniu žalovanej nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

10. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalobca namieta nesprávne právne posúdenie (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.).

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

13. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

14. Podľa § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

15. Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

16. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal odvolacou námietkou žalovanej, ktorou namietala, že podané odvolanie neobsahuje uvedenie odvolacích dôvodov v dôsledku čoho nespĺňa zákonom predpísané náležitosti. V zmysle Civilného sporového poriadku (čl. 11 ods. 1 Základných princípov a § 124 ods. 1 C.s.p.) je potrebné posudzovať každý procesný úkon sporovej strany predovšetkým s prihliadnutím na jeho obsah. Posudzujúc preto odvolanie žalobcu podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) je zrejme, že žalobca uplatnil nepochybne odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.. Naplnenie tohto odvolacieho dôvodu vzhľadom žalobca v nesprávnej formulácii výroku o trovách konania, pričom

konkrétne dôvody precizoval v podanom odvolaní. Z uvedeného dôvodu túto námietku žalovanej vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

17. Vo vzťahu k samotným dôvodom podaného odvolania je potrebné uviesť, že predmetná vec nepochybne patrí do skupiny viacerých vecí s rovnakým skutkovým a právnym základom, ktoré sú prejednávané na Okresnom súde Svidník z dôvodu, ktorý aj v prejednávanej veci bol nepochybne ustálený súdom prvej inštancie.

18. Otázka náhrady trov konania v týchto veciach bola predmetom prieskumu tak odvolacieho súdu, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci II. ÚS 233/2022, pričom Ústavný súd v uznesení z 24.05.2022 uviedol, že možno konštatovať plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv, ak súd skonštatuje takýto zásah, pričom za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Zároveň Ústavný súd konštatoval, že z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

19. Odvolací súd do pozornosti aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27.08.2020, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020, v ktorom konštatoval cit.: „V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.“ Obdobne rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020. Z týchto názorov Ústavného súdu Slovenskej republiky vychádzali potom rozhodnutia odvolacieho súdu (Krajského súdu v Prešove) v otázke náhrady trov konania a z tohto názoru treba vychádzať aj v prejednávanej veci pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov.

20. Zo samotného znenia § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb (advokátskej tarify do 31.12.2023) vyplýva, že tarifnou hodnotou je suma 1.000,- Eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a suma 2.000,- Eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy. Okolnosť v akej výške v konečnom dôsledku táto náhrada nemajetkovej ujmy bude priznaná, nie je právne významná z pohľadu nárokov na náhradu trov konania. Rozhodujúcou okolnosťou je teda to, že žalobca mal vo veci úspech, nakoľko zásah do jeho osobnostných práv v súvislosti s nesprávnym nakladaním s jej osobnými údajmi, bol zistený, a preto má nárok v zmysle citovanej judikatúry Ústavného súdu na plnú náhradu trov konania. Nemožno preto súhlasiť s argumentáciou žalovanej, že žalobcovi ako plne úspešnej strane čo do základu, patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, pričom ide o štandardný a zaužívaný výrok o nároku na náhradu trov konania používaných v prípadoch, kedy výška plnenia závisí od úvahy súdu a kde za plne úspešného sa považuje žalobca vtedy, ak vo výške plný úspech nemal.

21. Odvolací súd sa ďalej zaoberal aj tým, či v predmetnom prípade je vytvorený priestor na aplikáciu § 257 C.s.p., teda či v predmetnom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

22. Podľa § 257 C.s.p. môže súd výnimočne náhradu trov konania nepriznať, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania a použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter.

23. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. 98/2018 zo dňa 02.05.2018 vyplýva, že podľa § 257 C.s.p. súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 C.s.p.) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 C.s.p.). Ústavný súd Slovenskej republiky v spomínanom náleze uviedol, že súd: „nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahraďiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane.“. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné

okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. „Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000).“ Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 C.s.p.).

24. Právo na priznanie primeranej a právnymi predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu a právom na právnu pomoc v zmysle čl. 37 ods. 2 Listiny (porovnaj Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 119/2012).

25. Odvolací súd v súvislosti s prípadnou aplikáciou dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 C.s.p., ktorej sa aj v konaní pred súdom prvej inštancie dožadovala žalovaná pripomína, že všeobecné nariadenie o ochrane údajov (anglicky General Data Protection Regulation, skratene GDPR), plným názvom Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27.04.2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov), je nariadenie Európskej únie, ktorého cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov občanov. V Úradnom vestníku Európskej únie bolo vyhlásené 27.04.2016. Nariadenia, v schválenom znení, sú priamo účinné pre každý členský štát EÚ. V slovenskom právnom poriadku je nariadenie premietnuté aj do zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov z 29.11.2017. Zákon 18/2018 Z. z. je účinný na Slovensku rovnako ako GDPR od 25.05.2018. Zákon bol priamo aj nepriamo aktualizovaný v roku 2019 (v znení č. 35/2019 Z. z. (nepriamo), č. 221/2019 Z. z.). Nariadenie chráni základné práva a slobody fyzických osôb so zameraním na právo ochrany osobných údajov a stanovuje pravidlá ochrany fyzických osôb a pravidlá pre voľný pohyb (ktorý sa nesmie obmedziť ani zakázať) osobných údajov v Európskej únii (Článok 1, ods. 1-3). Táto konzistentná úroveň ochrany fyzických osôb v celej únii má zabrániť rozdielom, ktoré sú prekážkou voľného pohybu osobných údajov v rámci vnútorného trhu (preambula, ods. 13). GDPR niektoré osobné údaje považuje za „citlivé“ (článok 4 ods. 13, 14 a 15, článok 9 a odôvodnenia 51 - 56 GDPR, ktoré sa takto súhrnne nenazývajú, ale sú uvádzané ako „genetické údaje“, „biometrické údaje“ „údaje týkajúce sa zdravia“), ktorých spoločným znakom je, že podliehajú osobitným podmienkam spracovania.

26. Pre uvedené skutkové okolnosti porušenie práva na ochranu osobných údajov a najmä 400-násobné porušenie ochrany R. S. T. E. E. D. F. D. by zvýhodniť porušovateľove práva a jeho majetok bolo nielen nerozumné, ale aj v príkrom rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov so zreteľom na priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Uprednostniť osobu zodpovednú za porušenie práva pred obeťou porušenia osobných údajov podľa presvedčenia odvolacieho súdu je neakceptovateľné.

27. Iný záver by predstavoval presadenie typických prvkov zabránenia alebo odradenia od legitímneho výkonu prirodzených a zákonných práv hrozbou právnej sankcie, tzv. Chilling Effects. Inak povedané je neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za čím rozsiahlejšie porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov, očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Aj preto je ustanovenie § 257 C.s.p. v danej veci v prospech obchodnej spoločnosti neaplikovateľné. Odvolací súd je presvedčený, že nepriznaním náhrady trov inak úspešnej strane sporu, by došlo k porušeniu práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

28. Je potrebné poukázať na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08). Hypotetické priznanie trov konania v rozsahu 200.000,- Eur v iných, avšak skutkovo podobných konaniach, nemohlo mať dopad na prejednávajúcu vec, totižto nepochybne nárok na náhradu trov konania je nárokom patriacim strane sporu a advokát je platobným miestom (pozri § 263 C.s.p.). Odvolací súd nepovažoval za

dôvod hodný osobitného zreteľa ani tvrdené opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb) zo strany žalobcu, pretože rovnaká skutočnosť svedčí aj žalovanej strane, ktorá je teda (stranou) vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca. Rovnako sa odvolací súd nestotožnil ani s tvrdením o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa spočívajúcom v tom, že žalovaná bola do súdneho konania reálne donútená v dôsledku uplatnenia neprimeranej sumy vo výške 5.000,- Eur a takto uplatnená suma jej nedávala možnosť vyhnúť sa tomuto súdnemu konaniu.

29. Z úradnej činnosti je známe odvolaciemu súdu, že v tejto skupine prípadov s rovnakým skutkovým a právnym základom ani po opakovanom právoplatnom judikovaní právneho základu nároku iných dotknutých osôb tým istým bezpečnostným incidentom žalovaná stále namietala nielen neprimeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ale najmä popierala samotný právny základ nároku dotknutých osôb, a to napriek stále pribúdajúcim a v súčasnosti už desiatkam rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré danosť nároku dotknutých osôb právoplatne judikovali. Pre takýto prípad si žalovaná musí byť dobre vedomá všetkých dôsledkov, ktoré sú s neúspešným sporom spojené, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strany. Zásada úspechu vo veci (zodpovednosti za výsledok sporu) je charakteristická pre sporové konania a jej obsahom je stále povinnosť nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania. Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13 v spojení so zásadou efektivity sa majú vykladať v tom zmysle, že: bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje uložiť spotrebiteľovi povinnosť znášať časť trov konania, ak v nadväznosti na konštatovanie neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej nekalej povahy sa jeho návrhu na vrátenie súm, ktoré boli na základe tejto podmienky zaplatené bez právneho dôvodu, vyhovel len čiastočne, pretože je prakticky nemožné alebo nadmerne ťažké určiť rozsah práva tohto spotrebiteľa na vrátenie týchto súm. (pozri rozsudok SD EU C-714/22).

30. Z týchto stručných dôvodov odvolací súd nezistil ani jeden akceptovateľný dôvod na použitie zmierňujúceho ustanovenia § 257 C.s.p., a to ani čiastočne v prospech osoby zodpovednej za masívne porušenie osobných údajov podliehajúcej ochrane únijovému právu.

31. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd nevzhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa pre ktoré by bolo možné nepriznať náhradu trov konania inak úspešnej strane a poukazujúc na body 17. až 20. odôvodnenia tohto uznesenia považoval odvolanie žalobcu za dôvodné, keďže nárok žalobcu na náhradu trov konania proti žalovanej sa nepriznáva z prisúdenej sumy, preto odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V. v spojení s opravným uznesením tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto uznesenia.

32. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., tak že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného

predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).